Ádám Péter

Nyílt levél az ELTE Rektorához

VISSZHANG - LXVI. évfolyam, 15. szám, 2022. április 14.

Tisztelt Rektor Úr!

Gervai András nemrég az *Élet és Irodalom* hasábjain hosszú cikkben írta meg egy levélben elkövetett „vélemény-bűncselekmény” tragikus történetét. A cikk azért is felkavart, mert 1969-ben én is hasonló pernek voltam áldozata: 1968-ban, franciaországi ösztöndíjasként, levélben osztottam meg barátaimmal, hogy mit gondolok a prágai szovjet beavatkozásról. Leveleimet felbontották, és hazatértem után „izgatás” vádjával pert indítottak ellenem, majd négy és fél hónap „felfüggesztett” elzárásra ítéltek.

Az ítélet következményeként, 1969 őszén, formális tárgyalás után, kizártak az ELTE-ről. Mellesleg nemcsak engem. A kizártak sorában hadd említsem meg Körösi Zsuzsát és Haraszti Miklóst – azért csak őket, mert hármunk esetéről nemrég Pajkossy Gábor történész írt alapos tanulmányt.

Hogy az akkori hatóságok tették a dolgukat, az csak természetes. Emiatt semmilyen visszamenőleges harag nincs bennem. Azt viszont azóta sem tudom feldolgozni, hogy az ELTE nemhogy nem segített egyikünkön sem, nemhogy kisujját se mozdította értünk, de – pestiesen szólva – még rá is tett egy lapáttal.

Az csak utólag szúr szemet, hogy a kicsapott diákok között feltűnően sok a zsidó származású, és hogy ezek a diákok – mai szóhasználattal élve – szinte kivétel nélkül baloldaliak vagy liberálisok. Nem tudom, hogy ez a körülmény az ELTE részéről mennyit nyom a latban, mindenesetre tény: a hatvanas évek végén, hetvenes évek elején politikai okok miatt kicsapott diákok immár több mint három évtizede várják, hogy egykori alma materük rehabilitálja őket.

(A szerző PhD, volt francia–magyar szakos hallgató)